olie en zalf, verbond den voet zorgvuldig en zei toen lachend: „Dat is een poosje kamerarrest mevrouwtje. U moet den voet zooveel mogelijk rust geven. Maar dát behoef ik eigenlijk niet te zeggen. Zal ik u even helpen naar binnen te gaan?"

Mevrouw dacht aan den brief, die nog open op het schrijfbureau lag, en zei, met iets angstigs in haar stem: „Nee, nog niet!"

„Waarom niet? Is het zóó pijnlijk", vroeg de dokter. „Bent u zoo van streek door den schrik?"

„Ja", zei ze toonloos, „ik geloof het wel."

Hij zag, hoe ze zat te beven, en voelde den pols.

„U bent wat zwak. Hebt u veel last van zenuwachtigheid, zeker?" — „Ja, den laatsten tijd."

„Wil ik u eens wat zeggen? U moet niet op de sofa gaan liggen, maar u liever dadelijk ontkleeden en dan te bed gaan. Rika kan u wel helpen hé, ik schrijf u een recept voor, en dan kunt ge er wel op rekenen nog een poos geduld te moeten hebben éér u weer heelemaal de oude bent."

Na nog naar enkele bijzonderheden te hebben gevraagd en met een „Nu, dus u hebt geen hulp meer noodig, en kunt het met uw dienstbode wel af op 't oogenblik?" vertrok de dokter met de vraag: „Hoe laat komt Van Staveren thuis?"

„Om half één."

„Vraag of hij dan dadelijk even bij me aankomt, wilt u? Om één uur heb ik al weer spreekuur." En met een hartelijken handdruk, en een „nu dadelijk gaan liggen hoor!" stapte hij de ziekenkamer alias keuken uit en ging naar buiten.

Met behulp van Rika en op den rechtervoet en linkerhiel loopend, ging Truus naar de slaapkamer. Eenmaal ontkleed en gereed om in bed te gaan, dacht ze weer opeens aan den brief, en maakte een beweging om naar haar schrijfbureau in de aangrenzende kamer te gaan.

„Mevrouw, wat gaat u nou doen?"

„Even opruimen op 't bureau!"

„O, dat zal ik wel doen!"

„Nee Rika — een brief, waar ik aan bezig ben...."

„O, hé, Mevrouw, ik zal niks lezen hoor, dát moet u niet denken. Op het postkantoor staan ze zoo dikwijls briefkaarten te schrijven aan soldaten, weet u, maar ik lees het nooit als ik er langs kom."

„Nee, dat geloof ik wel," zei mevrouw ietwat ironisch.

„Maar laat het dan maar. Dan kan mijnheer het beter doen, als hij thuis komt. Laat de deur maar open."

Vijf minuten later was Rika beneden, en wilde Truus aanstalten maken, om naar het schrijfbureau te gaan. Maar in de heerlijke rust het telkens weer even uitstellende, vergat ze het eindelijk en hoorde ten slotte half-sluimerend de klok half één slaan.

Nu kon haar man elk oogenblik thuis komen, en was het dus geraden stil te blijven liggen.

Hij kwam toch zelden in die kamer en nog minder aan haar schrijfbureau, dus voor het oogenblik kon het geen kwaad.

Kort daarna kwam haar man binnen.

„Ja, ik heb het al van Rika gehoord in de gang.

Een heel verhaal, er kwam geen eind aan. Is het heel erg vrouwtje?"

„Och, het deed veel pijn. Ik moet in bed blijven voor den dokter, en hij vroeg of jij nu dadelijk even bij hem wou komen." — „Nou? Waarom?"

„Dat weet ik niet."

„Dan zal ik maar even gaan. Ik ben gauw genoeg terug."

Onderweg liep hij er over te peinzen, wat dokter Verlaan wel van hem zou willen, maar hoe verbaasd was hij, toen hij hoorde, wat de kwestie was.

„Kerel, je vrouw is ziek, waarom heb je me niet allang eens geraadpleegd?"

„Waarom?" vroeg van Staveren onthutst. „Wat scheelt ze dan?"

„Wat ze scheelt? Alles — en niets. Ze is heel zwak, eet véél te weinig en is ontzettend nerveus.

Heb je dat dan nooit opgemerkt?"

„Ja, nou je het zegt! Maar — ik heb haar nooit ergens over hooren klagen."

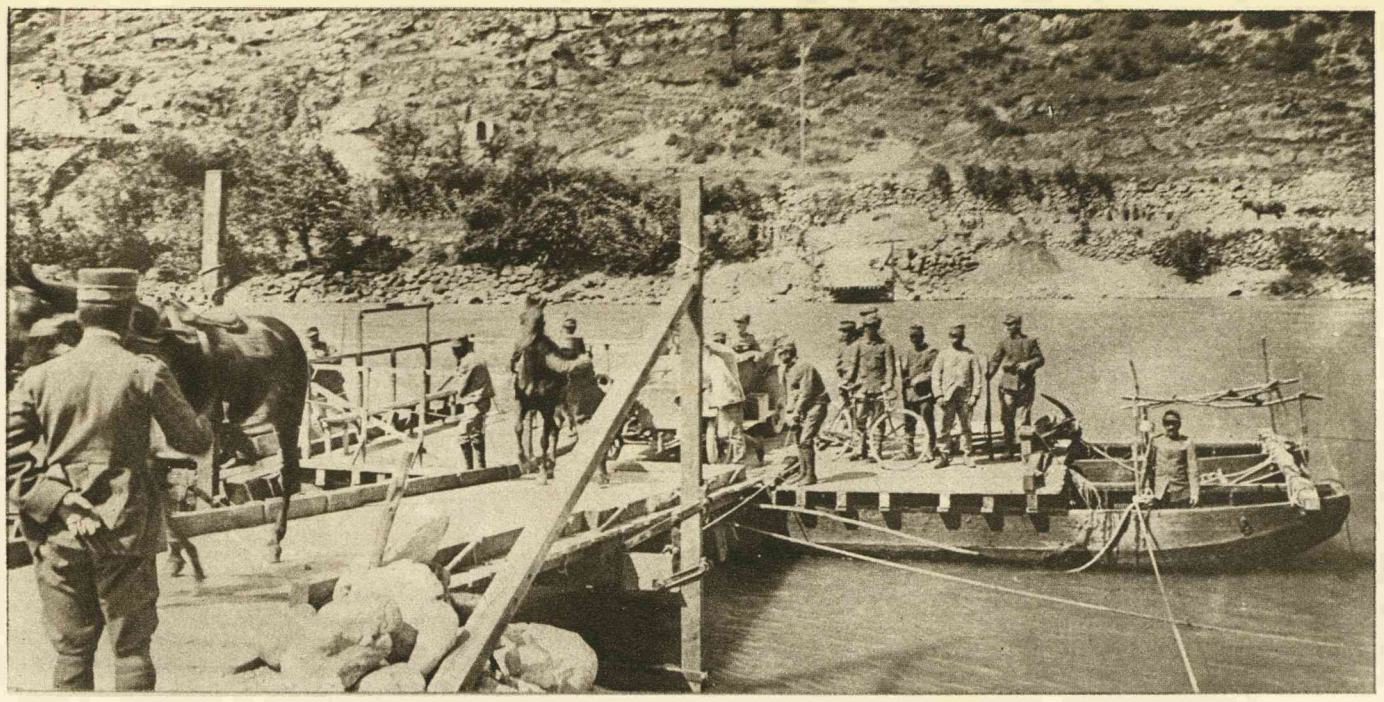
„O zoo? Moèt dat dan?

Wou je dus liever een vrouw die klaagde? Dán was je eerst recht te feliciteeren.

En bovendien: denk je dan dat iemand niet lijden kan zónder te klagen? 't Is toch altijd niet noodig dat we ons verdriet overal rondvertellen? Neen man, júist die in stilte lijden, lijden 't hevigst. 't Is niet ieders natuur om met zijn nooden en grieven te koop te loopen. Vooral een vrouw is daartoe te fijngevoelig van aard en dikwijls ook te ... trotsch.

Een vrouw vraagt geen medelijden, 'nvrouw vraagt slechts liefde, omdat dat haar recht is, wijl zij zelf ook liefde geeft.

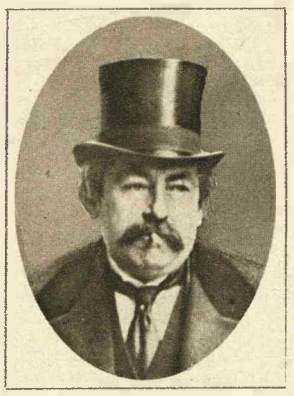
Wil ik eens wat vertellen, ik heb het al veel eerder gedacht, maar we zien elkaar den laatsten tijd zoo weinig: ik vind dat je je moest schamen, nu het zoo duidelijk blijkt, dat je je vrouw, en dan zóó'n vrouw, zoo totaal verwaarloost.

VAN HET ITALIAANSCHE LEGER.

Een Italiaansche legerafdeeling trekt met behulp van een veerpont de Isonzo over. — De Isonzo is 'n rivier in het graafschap Görz, hetwelk tot de Oostenrijksch-Hongaarsche Monarchie behoort. Zij ontspringt uit de Trentabeek en de Sadincza aan den Terglou en stroomt met talrijke kronkelingen door een eng dal, totdat zij bij Monfalcone de Adriatische Zee bereikt. Alleen nabij haar mond is zij bevaarbaar.

Belangrijke personen uit het nieuwe Fransche Kabinet

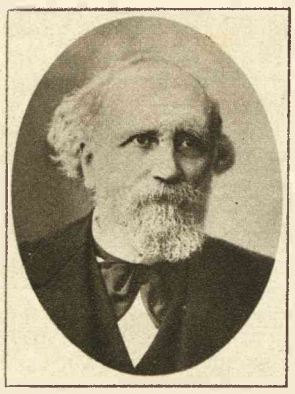
BRIAND,
Minister-President en Buitenlandsche Zaken.

VIVIANI,
Vice-President van den Ministerraad en Minister van Justitie.

Generaal GALLIENI,
Minister van Oorlog.

RIBOT,
Minister van Financiën.

DOUMERGUE,
Minister van Koloniën.

CLÉMENTEL,
Minister van Handel.

BOURGEOIS,
Staatssecr. zonder portefeuille.

DE STRIJD AAN HET ITALIAANSCH-OOSTENRIJKSCHE FRONT.

Italiaansche soldaten bezig met het herstellen van een door de Oostenrijkers verwoeste brug, die de verbinding tusschen twee bergtoppen tot stand bracht.